

vissa undersökningar (företagna på amatörboxare), som tydligt påvisar de överhängande riskerna för uppkomsten av allvarliga hjärnskador vid boxningsmatcher.

Det har i den offentliga debatten också invänts, att amatörboxning (bedriven inom Riksidrottsförbundets ram) skulle — till skillnad från den yrkesmässigt utövade — icke ge anledning till betänkligheter av det slag som här anförts. Enligt vårt sätt att se föreligger här ingen avgörande skillnad. Det är fråga om våld som våld, och det är i det väsentliga alldeles samma regler som gäller. Allvarliga skadeverkningar uppstår i båda fallen. Dessutom bör uppmärksammas, att amatörboxningen är yrkesboxningens plantskola. Icke heller synes det argument, som gör gällande att skadorna inom amatörboxningen inte är större än inom andra idrottsgrenar, böra i detta sammanhang tillmätas någon betydelse. Vid veterligen all annan idrottsutövning är uppkommande skador att betrakta som olyckshändelser. Vad boxningen angår är — som förut påpekats — själva syftet att åsamka motståndaren skada och medvetet utövad misshandel tillåten.

Med hänvisning till vad som här ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i anslutning till behandlingen av det av Kungl. Maj:t begärda anslaget till fonden för idrottens främjande på 11 000 000 kronor måtte besluta, att ingen del av detta anslag får disponeras för stöd åt boxningssporten.

Stockholm den 21 januari 1959

Yngve Hamrin

Einar Gustafsson
i Kärby

Eric Nelander

Erik Magnusson
i Tumhult

Henning Carlsson
i Huskvarna

Ove Gansmoe

Sigvard Rimås

Olof Johansson

Nr 45

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, om utredning rörande förhöjda ortsavdrag för barnfamiljer vid beskattningen, m. m.

(Lika lydande med motion nr 34 i Första kammaren)

Stockholm den 21 januari 1959

Leif Cassel
T. G. v. Seth
Karin Wetterström

Tage Magnusson
M. Skoglund
Carl Östlund

Jarl Hjalmarson
Einar Haeggblom
Ernst V. Staxäng
Gunnar Heckscher
